

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

Caput XII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

CAPUT XII.

Vtrum hac duo sibi convenient : Deus quolibet momento paratus est peccatorem in gratiam suscipere : & tamen regulariter inveteratus peccator non solet in momento, seu brevissimo tempore ad veram conversionem sufficienter disponi ?

C Ap. 10. concedit Manuductio ; sicut procul dubio concedendum est , omni tempore paratum Deum peccatores in gratiam recipere , innixa Scripturæ dicenti : *Cum quaesieris Dominum Deum tuum , invenies eum : sed conditio subjungitur : si tamen toto corde quaesieris , & totâ tribulatione animæ tuæ.* Hanc negat ab inveterato maximè peccatore citò , ac parvi temporis spatio adimpleri. Improbat id num. 263. Appendix , eò quòd consequens putet : *si Deus omni momento paratus est peccatorem excipere in gratiam , ergò omni tempore paratus est ei dare suum adjutorium ad se convertendum.* Ex quo deindè concludit , omni momento peccatori facile à peccatis recedere , & sese debitè ad Deum convertere.

Adjutorium intelligit proximè & com-

completè ad conversionem sufficiens, ut præter illud opus non sit aliud requirere. Hoc putat sic unicuique omni momento Deum dare paratum, ut id nemini ob præcedentia sua delicta subtrahat. Verùm hebes est, quisquis non videt id ad primum antecedens non consequi. In divinis Scripturis legimus: *In præteritis generationibus dimissas omnes gentes ingredi vias suas; nonnullos dimissos secundum desideria cordis sui, alios traditos in passionibus ignominie, & in reprobum sensum. Alios denique excæcatos & obduratos. Hæc autem dimissio, traditio, excæcatio & obduratio, sine saltem hujusmodi divini auxilii subtractione intelligi non potest. An tamen non omni tempore Deus adimplere paratus fuit, quòd per Prophetam dicit: Si autem impius egerit pœnitentiam ab omnibus peccatis suis que operatus est, & custodierit omnia præcepta mea, & fecerit iudicium & iustitiam; vitâ vivet, & non morietur. Omnium iniquitatum ejus, quas operatus est, non recordabor. Potest itaque Deus & omni momento paratus esse, peccatorem legitimè pœnitentem in gratiam suscipere, & tamen quosdam se deserentes ipse quoque deserere.*

Act. 14.

v. 15.

Pf. 80. v.

13.

Rom. c. 1.

v. 26. 28.

Ibid. c. 11.

v. 8.

Ezech. 18.

v. 21.

Hanc autem suæ ratiocinationis nulli-

Circa finem tatem, nec ipse Auctor debuit ignorasse: & morientes quippè, ut oportet pœnitentes paratus est Deus in gratiam recipere. Verissimè enim Demetriano dicebat S. Cyprianus: *In isto adhuc mundo manenti pœnitentia nulla sera est. Patet ad indulgentiam Dei aditus, & quærentibus atque intelligentibus veritatem facilis accessus est. Tu sub ipso licet exitu & vitæ temporalis occasu, pro delictis roges, & Deum, qui unus & verus est, confessione & fide agnitionis ejus implores: venia confitenti datur, & credenti, indulgentia salutaris de divina pietate conceditur & ad immortalitatem sub ipsâ morte transitur: confitetur tamen Appendix, & ex Scripturis & Patribus constare dicit, plurimis morientium sub vitæ exitum pœnitentiæ gratiam denegari.*

§. I.

Quo sensu Deus Gratiæ suæ adjutorium ad Conversionem necessarium paratus est cuilibet exhibere.

ALio tamen sensu inficiari nolim, paratum Deum Gratiæ suæ adjutorium ad Conversionem necessarium, cuilibet exhibere: nempè legitimè, & ut oportet petenti, quærenti, atque pulsanti:

santi. Nisi enim paratus esset, non hortaretur ad petendum: si tamen, quidquid dare paratus est, citò & leviter petenti concederet; pauperis Viduæ, & importuni Amici Parabolis non indiceret nobis orationis instantiam & perseverantiam. Peccator verò adhuc pravis concupiscentiis deditus conversionem suam aut non appetit, aut non nisi infirmo desiderio, ac per hoc necessarium ad illam Dei adjutorium, in ejus bonitate petentibus præparatum, aut non petit, aut non nisi imperfectè; ut jam mirum minimè sit, magnum illud poenitentiae ac conversionis donum non citò aut facilè ei concedi.

§. II.

Paucos quosdam Deus extraordinario modo prævenit.

Subindè quidem peccatoris inquisitionem prævenit Deus, & mirabili gratiæ suæ operatione bonam voluntatem, quâ debitè convertatur, non expectatâ profectuum morâ, simul & donat & perficit. Hoc in Matthæo, Latrone, Paulo actum miramur: sed id superabundantis gratiæ est, paucis datæ, quæ nisi
le-

legitimè probetur, data non supponitur.

L. 2. de Multò verò, uti id notat S. Prosper, cre-
 voc. gent. c. brior, multòque numerosior pars illa hominum
 II.

est, cui particulatim, quidquid suprema largi-
 tas donat, accrescit, ut conferendorum munerum
 causa de his que sunt collata patiantur. Ut ete-
 nim ex parvis seminum initiis, ordinatis
 augmentis ad debitam mensuram plantæ,
 arboresquè succrescunt, sic regulariter
 & animæ requisitam justitiæ perfectio-
 nem adipiscuntur. Propter hoc uti anno-
 târunt SS. Patres Basilius, Cyrillus Alex.
 & Gregorius, hinc à Salvatore adhibita
 est similitudo: Sic enim, inquit, regnum

Marci 4. v.
 26. 27. 28.

Dei, quemadmodum si homo jaciât sementem in
 terram, & dormiat, & exurgat nocte & die,
 & semen germinet, & increseat, dum nescit
 ille: ultrò enim terra fructificat; PRIMUM
 HERBAM, DEINDE SPICAM, DEINDE
 PLENUM FRUMENTUM IN SPICA.

Aversum à se peccatorem Deus præ-
 occupat, & gratiæ suæ munere inchoat
 in illo exordium bonæ voluntatis, ut qui
 prius mundi hujus torrentibus omni avi-
 ditate inhians, aureo Babylonis calice to-
 tus delectabatur; incipiat nunc vel primo-
 ribus labris aliquid de justitiæ fonte gu-
 stare: quo percepto grata fit illi ejus re-
 ctitudo, præsertim quam conspicit aut
 credit

credit in aliis : tum deindè in se reversus
 tortitudinem suam quâ ab illa distat , vi-
 det & improbat. Hæc divini seminis cæ-
 litùs cordi ejus immissi prima pullulatio
 est , quæ magis proficit , cùm accedenti-
 bus timoris, pudoris, ac remordentis con-
 scientiæ stimulis , peccator cupiditatibus
 suis jam tentat velle resistere : sed in
 principio tentat tantùm , parvum enim
 tum plerumque atque invalidum est vel-
 le , cui adhuc vetusta prævalet cupiditas,
 cui tamen magis ac magis repugnando
 tantum decedit , quantum paulatim pro-
 ficiendo bonæ voluntati accedit : ac tan-
 dem istis incrementis tantâ hæc fit , ut
 ruptis peccati vinculis, præ omnibus Deo
 mentem faciat inhærere ; hoc est debite
 converti.

§. III.

*Communiter non unius momenti opus est, aut
 levis laboris conversio peccatoris, præcipuè
 inveterati.*

AD hunc autem gradum quamvis alii
 tardius, alii citius ascendant, com-
 muniter tamen non unius momenti opus
 est aut levis laboris eundem comprehen-
 dere. Quantum satis est, id hæcenus mon-
 stravi,

stravi; sed quamvis hæc omnia deficerent, sufficerent ipsa quotidiana experimenta. Quisquis enim aut aliquando talis fuit, sed jam Dei gratiâ correctus; aut ejusmodi convertendis intendit; suo vel alieno experimento verissimum agnoscit

L. 2. spirit. resurr. ani- ma. illud B. Laurentii Justiniani: O quantis clamoribus introrsus, inquit, quantisque exhortationibus sacris excitatur peccator, antequam de morte seu somno delictorum evigilet! Sed & vigili effectus, ô quot blanditiis, quot rationibus, quot promissionibus, quot exemplis, quot pulsatur terroribus, ac flagellis, priusquam peccandi voluntatem abjiciat, & sincero animo atque deliberatione constanti totus divino mancipetur obsequio! Nec immeritò: tot quippe funibus tenetur astrictus, quot sceleribus prægravabatur, tantisque spiritualibus compeditus est vinculis, quantis caducis rebus immoderato inhaeret affectu. Captivatur itaque consuetudine delinquendi: retrahitur à sensualitate, quæ penitentiae jugo colla subicere recusat: repellitur suasionibus demonum: visibilibus detinetur amore: amicorum & affinium dissuadetur blanditiis.

